

Prelatovo pismo (januar 2010)

Kristusovo rojstvo skupaj z novim letom odpre pot izzivu: “Pokazati Kristusa drugim, biti glasnik naukov Cerkve,” pravi prelat v svojem prvem pismu v letu 2010.

9. Feb. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V preteklih dneh nas je Cerkev vabila, naj znova in znova prehodimo pot do Betlehema, da bi

počastili Jezusa in se mu zahvaljevali. V tem prvem tednu božičnega časa se je vse vrtelo okrog Njega. Druge osebe iz božičnega prizora, na prvem mestu Devica Marija in sveti Jožef, so ostale v ozadju; poglavitna oseba je namreč naš Gospod, večni sin Očeta – Luč od Luči, pravi Bog od pravega Boga –, ki je postal pravi človek za nas in za naše odrešenje. Zdaj, ko se začinja novo leto, smo povabljeni, da usmerimo pozornost še na druge osebe iz jaslic; na prvem mestu, na Devico Marijo, in ob njej ter od nje neločljivega svetega Jožefa.

Danes, na praznik svete Marije Božje matere, se nam duša napolni z občudovanjem in veseljem, ko se obračamo k naši Gospe s to prošnjo, koreniko vseh milosti, s katerimi je Vsemogočni obogatil njo, katero je od vekomaj izbral – glede na človeško naravo – za mater svojega Sina.

Zaradi tega naziva je bila spočeta

brezmadežna in je polna milosti, je vedno devica, z dušo in s telesom je bila vzeta v nebesa, bila je kronana za Kraljico vsega stvarstva in je nad angeli in nad svetniki. Več kot Ona –samo Bog[1]. Tako je hotel Gospod, tako uči Cerkev, tako verujemo kristjani. Ni nevarnosti, da bi pretiravali, pravi sveti Jožefmarija. Nikoli se ne bomo dovolj poglobili v to neizrekljivo skrivnost; nikoli ne bomo dovolj hvaležni naši Materi za to zaupnost s presveto Trojico, katero nam je dala[2].

Danes se nam ponuja čudovita priložnost, da damo nov zagon našemu otroškemu odnosu do Device Marije in da se ji zahvalimo za njeno materinsko bdenje nad nami. Marija vedno vodi k Jezusu, tako kakor se je zgodilo tistim možem z Vzhoda, svetim trem kraljem, ki jih je zvezda spremljala do Betlehema, da bi počastili Mesija, ki se je pravkar

rodil. In kje so ga našli? Sveti Matej pripoveduje z veliko preprostostjo: *Stopili so v hišo in zagledali dete z Marijo, njegovo materjo. Padli so predenj in ga počastili. Odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire*[3]. Ali si prizadevamo biti bolj Marijini, da bi vedno pripadali Bogu? Ali iskreno ponavljamo tiste besede, ki jih je izgovarjal naš Oče: **Božja Mati in naša Mati?**

Drugi del božiča, ki ga danes začenjamo, še vedno osredotočeni na Jezusa, nam predstavlja posledice Gospodovega učlovečenja in rojstva. Na različne načine nas opominja, da je Bog prevzel našo naravo, da bi vsi moški in ženske postali božji sinovi in hčere. To je vsebina novice, ki je bila, kakor so angeli oznanili pastirjem, *za vse ljudstvo*[4]; ni bila namenjena le Izraelovi hiši, temveč vsemu človeštvu, katerega je Bog hotel zbrati v Cerkvi, Kristusovem mističnem telesu. To je pred

mnogimi stoletji oznanil prerok, ki je zapisal: *Vstani, zasij, kajti prišla je tvoja luč in Gospodovo veličastvo je vzšlo nad teboj. Kajti glej, tema pokriva zemljo in megla ljudstva, nad teboj pa vzhaja Gospod in njegovo veličastvo sije nad teboj. Narodi bodo prišli k tvoji luči, kralji k siju tvoje zarje. Povzdigni oči naokrog in poglej, vsi se zbirajo, prihajajo k tebi. Tvoji sinovi prihajajo od daleč, tvoje hčere peljejo pod roko. Tedaj boš videla in žarela, srce ti bo drhtelo in se širilo, kajti k tebi se bo obrnilo bogastvo morja, imetje narodov bo prišlo k tebi. Množica velblodov te bo zagrnila, dromedarji iz Midjana in Efe, prišli bodo vsi iz Sabe. Zlata in kadila bodo prinesli, Gospodovo hvalo bodo oznanjali[5].*

Ta prerokba se je izpolnila, »ko je zvezda vodila svete tri kralje, poklicane iz daljne dežele, da bi spoznali in častili Kralja neba in zemlje. Poslušnost tej zvezdi,«

pojasnjuje sveti Leon Veliki, »nas vabi, da posnemamo njihovo ubogljivost in da postanemo, znotraj naših možnosti, služabniki te milosti, ki kliče vse ljudi h Kristusu«[6].

Praznik svetih treh kraljev nam govori o prazniku celega človeštva, saj pokaže, da so vsa ljudstva in vsi narodi poklicani, da postanejo del božjega ljudstva; hkrati se, neločljivo od prvega, dviguje kot klic k čutu odgovornosti kristjanov, s katerimi Gospod želi računati, da bodo ponesli dobro novico do poslednjih meja zemlje. Kakor pojasnjuje papež sveti Leon, »vzpodbujeni od te gorečnosti se morate potruditi, da boste drug drugemu koristni, z namenom, da bi svetili kot otroci luči (prim. Ef 5, 8) v božjem kraljestvu, v katerega se pride po pravi veri in dobrih delih.«[7]

Preteklo je dvajset stoletij, odkar je bila ta skrivnost razodeta in

uresničena v Kristusu, toda še vedno se ni uresničila v polnosti[8], pravi rimski papež. Poslanstvo Cerkve se še naprej uresničuje do konca stoletij, saj je treba vsako zgodovinsko obdobje, vsako državo, vsako novo generacijo voditi h Kristusu. Prizor svetih treh kraljev je nenehno aktualen. Ob njem se Benedikt XVI. sprašuje: ***V kakšnem smislu je danes Kristus še vedno lumen gentium, luč narodov? Na kateri točki se nahaja, če lahko tako rečemo, to univerzalno potovanje narodov k njemu? Je v fazi napredovanja ali nazadovanja? In tudi: kdo so danes trije kralji? Kako lahko interpretiramo, če mislimo na sedanji svet, te skrivnostne evangeljske osebnosti?***[9].

Odgovor na ta vprašanja se nahaja v rokah vsakega kristjana. Vse je odvisno od božje milosti; in hkrati je vse odvisno od odgovora tistih, ki

sledimo Kristusu, ki moramo nadaljevati globoko sled, katero je načrtal naš Gospod in katero so poglobljale kasnejše generacije vernikov, od apostolov in žena od prvega trenutka naprej do sedanjih časov. Ali vas ne navdaja veselje, ko premišlujete, da Gospod računa na vsakogar izmed nas, kljub naši osebni šibkosti, da bomo oznanjali evangelij do koncev zemlje?

Trenutno je najbolj pomembno prepojit s Kristusovim naukom nekatera specifična področja. Mislim predvsem na naloge vladajočih, znanstvenikov in raziskovalcev, izvedencev v javnem mnenju itd., čeprav vsi moški in vse ženske morajo – moramo – poslušati Kristusov glas in mu slediti. Zato je nujno prositi Boga – ponižno, vztrajno in zaupljivo –, naj odpre razum in srca za njegovo luč. Naj tudi danes mnogi lahko rečejo: *Videli smo namreč, da je vzšla njegova*

zvezda, in smo se mu prišli poklonit[10]. In to bodo izrazili, če se jim bomo tisti, ki verujemo v Kristusa, približali z iskrenim prijateljstvom, prepojenim z ljubeznijo in razumevanjem, tudi s človeško simpatijo, zajamčeno z molitvijo in žrtvijo.

Pri vedenju svetih treh kraljev nas začudi, pravi Benedikt XVI., da so počastili preprostega otroka v naročju njegove matere, ne v okviru kraljeve palače, temveč v revščini pastirske koč v Betlehemu (prim. Mt2, 11). Kako je bilo to mogoče? Kaj je prepričalo kralje, da je bil tisti otrok “kralj Judov” in kralj ljudstev? Prav gotovo jih je prepričalo znamenje, zvezda, katero so videli, da je vzšla in ki se je ustavila prav nad krajem, kjer je bilo Dete (prim. Mt2, 9). Toda zvezda ne bi bila zadosti, če kralji ne bi bili osebe, globoko v sebi odprte za resnico.

Za razliko od kralja Heroda, ki je bil obseden s svojimi željami po moči in bogastvu, so se trije kralji podali na pot proti cilju svojega iskanja, in ko so ga našli, so se, čeprav so bili učeni, vedli kakor pastirji v Betlehemu: prepoznali so znamenje in se poklonili Detetu ter mu izročili dragocene darove s simbolnim pomenom, ki so jih nosili s seboj[11].

Vztrajajmo pri premišljevanju tega, da se naš Gospod obrača na vse ljudi, vsem pravi, naj pridejo k njemu, naj bodo sveti. Ne kliče samo treh kraljev, ki so bili modri in mogočni. Že pred tem je poslal betlehemskim pastirjem ne le zvezdo, ampak enega izmed svojih angelov (prim. *Lk 2, 9*). Vsi pa, revni in bogati, modri in preprosti, morajo gojiti v svojih dušah ponižnost, ki jim omogoča, da slišijo božji glas[12].

To je naloga kristjana, ki želi živeti v skladu s svojo poklicanostjo: pokazati Kristusa drugim, biti glasnik cerkvenih nauk – najprej z zgledom, a tudi s primerno besedo –, predvsem v temah, o katerih se najbolj razpravlja v javnem mnenju: spoštovanje človekovega življenja v vseh njegovih fazah; dolžnost, da si prizadevamo, da bi zakoni pospeševali in ščitili pravo naravo družine, kakršno je oblikoval Stvarnik in ki temelji na nerazdružljivi zakonski zvezi moškega z žensko, odprti življenju; pravica za svoje otroke izbrati izobraževalni model, ki je skladen z duhovnimi in moralnimi vrednotami vsakogar itd.

Kljub temu ne mislite, da je ta naloga rezervirana za tiste, ki delajo ali se gibljejo neposredno v teh okoljih. Kakor sem vam omenil pred nedavnim, ko sem povzel misel našega Očeta, se zbirati začne z enim,

in potem se doda še enega, in še enega ... Izredno učinkovit je osebni apostolat vsakega posameznika v okolju, kjer se po navadi odvija njegovo vsakdanje življenje. Zato je dobro, da se pri spraševanju vesti zadržimo pri tem, kako smo znali pomagati dušam, da bi se približale Bogu: katero molitev, katero žrtev, koliko ur dobro opravljenega dela smo izročili, kako smo se pogovarjali s prijatelji, sorodniki, kolegi, znanci – ustno ali pisno, tako da smo izkoristili vsa sredstva v našem dosegu? Pri osebнем duhovnem vodenju govorimo o tej sveti dolžnosti, da nam bodo pomagali in nas vzpodbujali v apostolatu, ki je dolžnost vsakega kristjana.

Nekaj dni po svetih treh kraljih bomo obhajali praznik Gospodovega krsta. Če je razodetje Mesija svetim trem kraljem naznanilo univerzalni božji odrešenijski načrt, se le-ta s krstom v Jordanu že začenja izpolnjevati.

Kakor pojasnjujejo cerkveni očetje, »je Odrešenik s skrivnostjo svojega krsta posvetil vodo iz vseh izvirov«[13]. Od tega trenutka naprej ima krstna voda, spremenjena v orodje in znamenje posvečevanja, z učinkovitostjo, katero ji podeljuje molitev k presveti Trojici, v sebi zmožnost, da odpušča vse grehe.

Praznik svetih treh kraljev je skrivnost, ki hrani v sebi več vidikov. Liturgija spominja na Kristusovo razodetje ne le trem kraljem ali med njegovim krstom v Jordanu, temveč tudi v Kani Galilejski, ko spremeni vodo v vino. To leto je v evangeliju druge nedelje navadnega časa opazen lik Jezusove Matere[14]. Marija s svojim posredovanjem za dobro ljudi do neke mere "prisili" Jezusa, da prehití "uro" njegovega mesijanskega razodetja, s čimer je pomagala veri prvih učencev. Zatecimo se k njej, da se bo tudi naša vera prebudila pred apostolskimi

izzivi – čudovitimi izzivi –, v katere smo vpleteni kristjani.

Poslušajmo priporočilo našega Očeta:
Če je naša vera slabotna, se zatecimo k Mariji. Zaradi čudeža na svatbi v Kani, ki ga je Kristus storil na prošnjo svoje Matere, so njegovi učenci verovali vanj (Jn 2, 11). Naša Mati vedno posreduje pri svojem Sinu, da bi nam ustregel in se nam pokazal, tako da bi mogli izpovedati: Ti si božji Sin. – Daj mi, o Jezus, tisto vero, ki si jo resnično želim. Mati moja in Gospa moja, presveta Marija, daj, da bi veroval!
[15]

V kratkem bo ponovna obletnica rojstva svetega Jožefmarija. Če govorimo po človeško, je logično, da mu poskušamo izročiti kakšno pozornost; in katero “darilo” je boljše od želje po povečanju naše apostolske gorečnosti s konkretnimi deli, ki izražajo to vnemo po

odrešenju duš, katero je Jezus Kristus prižgal v našem srcu? Kasneje, sredi meseca januarja, nam bo tradicionalna molitvena osmina za edinost kristjanov ponudila novo priložnost, da prosimo Tolažnika, da bi ekumenska prizadevanja svetega očeta Benedikta XVI. in z njim prizadevanja vseh kristjanov obrodila želen sad.

Hvala Bogu, da nesreča, ki jo je utrpel papež na božično noč, ni imela posledic. S pogledom vere moramo nanjo gledati kot na klic Previdnosti, da bo naša molitev za papeža bolj stanovitna in intenzivna.

Moji nameni so še vedno zelo številni. Bodimo v tem letu, ki se začinja, vsi enotni v molitvi in namenih, da nam bo Gospod po posredovanju njegove presvete Matere podelil vse, za kar ga prosimo.

Pred nekaj dnevi sem se iz različnih razlogov lahko odpravil v Švico. Kakor vedno sem potoval z vami vsemi. Imel sem priložnost moliti v Einsiedelnu, Marijinem kraju, ki ga je velikokrat obiskal sveti Jožefmarija, pa tudi predragi don Álvaro. K Marijinim nogam sem trdno položil vaše življenje, nenehno iskreno izročeno Bogu, da ga bomo hoteli in znali spreminjati v Opus Dei.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. januar 2010

[1] Sveti Jožefmarija, Božji prijatelji, št. 276.

[2] Prav tam.

[3] Mt 2, 11.

[4] Lk 2, 10.

[5] Iz 60, 1–6.

[6] Sveti Leon Veliki, Homilije ob prazniku svetih treh kraljev 3, 5 (PL 54, 244).

[7] Prav tam.

[8] Benedikt XVI., Homilija ob slovesnosti svetih treh kraljev, 6–I–2007.

[9] Prav tam.

[10] Mt 2, 2.

[11] Benedikt XVI., Homilija ob slovesnosti svetih treh kraljev, 6.1.2007.

[12] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 33.

[13] Sveti Maksim Turinski, Homilija 13 A, 3 (CCL 23, 46).

[14] Prim. Rimski misal, 2. nedelja navadnega časa (C), evangelij (Jn 2, 1–11).

[15] Sveti Jožefmarija, Sveti Rožni venec

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-januar-2010/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-januar-2010/) (9. Avg. 2025)